

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Babiczky Andrea Ügyvédi Iroda (fél címe, ügyintéző: dr. Babiczky Andrea ügyvéd) által képviselt - ... jogutódjaként is eljáró - felperes neve (felperes címe) felperesnek - a Donauer Márk Ügyvédi Iroda (fél címe, ügyintéző: dr. Donauer Márk ügyvéd) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen kártérítés iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2017. május 8. napján kelt 10.P.20.971/2017/4. számú ítélete ellen az alperes részéről 5. sorszám alatt előterjesztett és Pf/3. sorszám alatt kiegészített fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit részben megváltoztatja, és az alperes 3.152.111 forint összegű fizetési kötelezettségét - a kamatfizetési kötelezettség változatlanul hagyása mellett - 1.250.500 (Egymillió-kettőszázötvenezer-ötszáz) forintra leszállítja; míg a felperes perköltségfizetési kötelezettségét 140.000 (Száznegyvenezer) forint plusz áfa összegre felemeli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy - 15 napon belül - fizessen meg a felperesnek 60.000 (Hatvanezer) forint plusz áfa összegű fellebbezési eljárási költséget.

A le nem rótt 570.600 (Ötszázhetvenezer-hatszáz) forint fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A felperesi jogelődnél 2002. május 14. napján - megfelelő indikáció nélkül, szükségtelenül - méheltávolító műtétet végeztek, amellyel összefüggésben az egész életére kiható, maradandó egészségkárosodást szenvedett. Életkörülményei hátrányosan megváltoztak. Testi és pszichés betegségei vezettek ahhoz, hogy 2008. szeptember 12. napján öngyilkosságot követett el.

Az elsőfokú bíróság - a Fővárosi Ítéltábla 7.Pf.21.072/2013/3. számú közbenső ítéletével helybenhagyott - közbenső ítéletével az alperes kártérítési felelősségét megállapította a felperesi jogelőd nőgyógyászati műtétjével, az ahhoz kapcsolódó kezeléssel és ellátással okozott károkért.

Az összecszerűség tekintetében folytatódó eljárásban lefolytatott bizonyítást követően az elsőfokú

bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek telefon többletköltségeként 72.000 forintot a 2002. október 23. napjától járó törvényes mértékű késedelmi kamatával; ápolás költsége címén 360.000 forintot a 2002. november 1. napjától járó törvényes mértékű késedelmi kamatával; háztartási kisegítés címén 600.000 forintot a 2005. június 1. napjától járó törvényes mértékű késedelmi kamatával; többletenergia, tisztítószeres költsége, kulturális többletkiadás, gyógyszerek, gyógyhatású készítmények költsége, valamint jövedelemveszteség címén 3.152.111 forintot a 2005. január 1. napjától járó törvényes mértékű késedelmi kamatával; temetési költség címén 108.380 forintot a 2008. október 3. napjától járó törvényes mértékű késedelmi kamatával, valamint nem vagyoni kártérítés címén 10.000.000 forintot a 2002. május 14. napjától járó törvényes mértékű késedelmi kamatával. Ezt meghaladóan elutasította a keresetet, és kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 152.400 forint perköltséget. Az alperest 174.276 forint állam által előlegezett szakértői költség megfizetésére kötelezte, egyidejűleg megállapította, hogy a fennmaradó 261.414 forint szakértői költséget, valamint a le nem rótt 900.000 forint kereseti illetéket az állam viseli.

Döntésének jogi indokolása szerint a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (rég. Ptk.) 355. § (4) bekezdése értelmében a nem vagyoni kártérítés összegének a meghatározásakor annak reparációs célját vette figyelembe. A felperesi jogelőd hátrányainak a számbavétele során súlyozottan értékelte, hogy a szükségtelenül végrehajtott műtéti beavatkozás következtében kialakult egészségkárosodása életének minden területén negatív változásokat idézett elő, ami lelkileg teljesen összetörte. A szakértői vélemény alátámasztotta, hogy a vizeletcsorgás a legkellemetlenebb betegségek közé tartozik, amit a felperes jogelődje nem tudott feldolgozni, egyre inkább visszahúzódott a lakásába, baráti és társadalmi kapcsolatai leépültek. A betegséggel járó kellemetlenségek lerombolták benne a „nőiesség” érzetét. Ez a körülmény, valamint egyéb betegségeinek a súlyosbodása, a halmozódó problémák megviselték házastársi kapcsolatát is. Pszichés állapotát tovább rontotta férjének a halála, ahogy telt az idő, úrrá lett rajta a kilátástalanság, depressziója az alperesi kórházban végzett terápia ellenére sem oldódott. A meghallgatott tanúk megerősítették: a felperes jogelődje korábban tevékeny, életvidám személyiség volt, a műtétet követően azonban magába fordulóvá vált, szabadidős tevékenységeit kényszerűen feladta, mindennapi tevékenységében a családja segítségére szorult. A bizonyítékok arra utaltak, hogy a korrekciós műtét ellenére fennmaradó vizelettartási nehézség részoki szerepet játszott a felperes jogelődjének a depressziójában és a halálos kimenetelű öngyilkosságban is. Mindezeket a hátrányokat figyelembe véve a káresemény idején fennálló ár- és értékviszonyok, valamint a hasonló ügyekben követett ítélezési gyakorlat alapján az édesanyja jogutódjaként érvényesített igény tekintetében 7.000.000 forint nem vagyoni kártérítést állapított meg a felperes részére. A felperes saját jogán érvényesített nem vagyoni kártérítés iránti igénye tekintetében figyelembe vette, hogy édesanyjának a gondozása és támogatása megnehezítette mindennapi életét és a szabadidős tevékenységét, emellett nem maradt arra ideje, hogy a hozzá hasonló korúak életét élje. A huzamos ideig fennálló lekötöttség negatívan hatott párkapcsolatára, majd a házasságára, az utóbbi helyrehozhatatlanul megromlott. Az anyagi nehézségek is rontottak a felperes pszichés állapotán, jövőképe bizonytalanná vált. Édesanyja elvesztését, illetve öngyilkosságba torkolló depresszióját nem tudta feldolgozni, hangulata labilissá, szorongóvá vált. Mindezekre a hátrányokra figyelemmel a káresemény idején fennálló ár- és értékviszonyok alapján 3.000.000 forint nem vagyoni kártérítést állapított meg a felperes részére.

A vagyoni kártérítés körében elszámolta mindazokat a kiadásokat és vagyonsökkenést, amely a szükségtelenül elvégzett műtét következtében érte a felperes jogelődjét.

A telefon többletköltségekkel kapcsolatban elfogadta, hogy a felperes édesanyja a táppénzes állomány időszakában fekvőbeteg volt. Ebben az időszakban telefonon keresztül érintkezett a

külvilággal, ezzel kapcsolatban többletkiadásai merültek fel. A hasonló ügyekben megállapított összegek alapján a Pp. 206. § (3) bekezdésének megfelelő mérlegeléssel a 2002. április 22-től 2003. április 22-ig tartó időszakra havi 6.000 forint, összesen 72.000 forint kártérítést állapított meg azzal, hogy ehhez az összeghez a középátlagos időponttól járul a törvényes mértékű késedelmi kamat [régi Ptk. 301. § (1) bekezdés].

Az ápolási-gondozási többletköltség összegének a meghatározásakor az aggálytalan orvosszakértői véleményből, továbbá az orvosszakértő személyes előadásából indult ki. E szerint a felperesi jogelőd a műtétet követően hat hónapig ápolásra, további hat hónapig pedig gondozásra szorult. Egy év elteltével megtanult együtt élni kialakult állapotával, így ezt követően már nem volt szüksége gondozásra. Édesanyja ápolását és gondozását a felperes végezte, az általa végzett tevékenység jellegét és időigényességét figyelembe véve mérlegeléssel havi 40.000 forintban állapította meg az ápolási díjat és havi 20.000 forintban a gondozási díjat. Erre figyelemmel ezen a címen összesen 360.000 forint kártérítést ítélt meg a felperes részére, amely összeghez a középátlagos időponttól járul késedelmi kamat.

A háztartási kisegítés többletköltségét ugyancsak az orvosszakértői véleményből kiindulva állapította meg, hiszen a felperes jogelődje a műtétet követően már a közepesen nehéz fizikai megterhelést igénylő munkákat sem tudta elvégezni, nem bírt cipekedni, így segítségre szorult a nagyobb bevásárlásnál, ablakpucolásnál, takarításnál, illetve minden olyan tevékenységnél, amely súly felemelésével járt. A tanúvallomások bizonyították, hogy depressziója miatt a felperes jogelődje elvesztette a környezete iránti érdeklődését és fokozatosan felhagyott azoknak a feladatoknak az elvégzésével is, amelyeket egyébként el tudott volna végezni. A háztartási kisegítés körében végzett munkák jellegére és időigényességére figyelemmel, ezen a címen összesen 600.000 forint kártérítést ítélt meg a felperes részére, amely összeghez középátlagos időponttól járul a törvényes mértékű késedelmi kamat.

Az orvosszakértői vélemény alapján azt is elfogadta, hogy a vizelettartási problémák miatt a felperes jogelődje ruházatának és ágyneműjének a tisztán tartása fokozott költségekkel járt, ami megnövelte az energiafelhasználást, illetve a tisztítószerre fordított kiadásait. A vizelettartási problémák és elmélyülő depressziója miatt a felperes jogelődje egyre inkább az otthonában tartózkodott, folyamatos otthonléte pedig nyilvánvalóan megnövelte a rezsiköltséget. Minderre figyelemmel mérlegelés útján a többletenergia és tisztítószer költségére összesen 330.000 forint kártérítést állapított meg, amelyhez 2005. január 1. napjától járul a törvényes mértékű késedelmi kamat.

A kulturális többletköltség összegének a meghatározása során tényként vette figyelembe, hogy a felperesi jogelőd a műtétet követően egy évig munkaképtelen volt, melynek az időszaka alatt ápolásra és gondozásra szorult. A táppénz megszűnését követően sem tudott visszatérni a munka világába, korábbi foglalkozását nem tudta folytatni, professzionális munkaképtelenné vált, ami egészen a haláláig megmaradt. Korábbi szabadidős tevékenységét kénytelen volt feladni, ezért elfogadható, hogy az otthon töltött szabadidejét nagyjából olvasással töltötte el, és az ehhez szükséges könyvek, illetve újságok megvásárlása nyilvánvalóan többletköltséggel járt. Mérlegelés útján ezen a címen összesen 280.000 forint kártérítést ítélt meg a felperes részére, amely összeghez 2005. január 1. napjától járul késedelmi kamat.

A gyógyszerek és gyógyhatású készítmények költségeinek a meghatározása során abból indult ki, hogy a becsatolt iratok szerint a felperes jogelődje haláláig 1.172.473 forintért vásárolt ilyen készítményeket. Emellett a folyamatosan használt inkontinencia betét ugyancsak többletkiadással járt. Ezeknek a kiadásoknak a magas összegére figyelemmel a keresetben megjelölt 600.000 forintot nem találta túlzónak, ezért ezen összeg megfizetésére kötelezte az alperest, amelyhez ugyancsak 2005. június 1. napjától járul késedelmi kamat.

A keresetvesztesség címén érvényesített követeléssel kapcsolatosan utalt arra, hogy a régi Ptk. 357. § (1) bekezdésében foglalt fő szabály szerint annak összegét a balesetet megelőző egy évben elért

rendszeres kereset havi átlaga alapján kell meghatározni. A felperesi jogelőd azonban 2001-től kezdődően nem nyújtott be személyi jövedelemadóbevallást a hivatalhoz. Jövedelmének összegét annak a betéti társaságnak az irataiból sem lehet megállapítani, amelynek keretein belül a kozmetikusi munkát végezte, hiszen a cégbírósághoz benyújtott eredménykimutatás szerint 2001-2002-ben a társaság veszteséges volt, tanúvallomások viszont alátámasztották, hogy a műtétet megelőzően a felperes jogelődje kiemelkedően jó anyagi körülmények között élt. Mindez arra utal, hogy a felperes jogelődjének annak ellenére rendszeres volt a jövedelme, hogy arról nem készített adóbevallást. Emellett táppénzes ellátása is azt támasztja alá, hogy a műtétet megelőzően rendszeres bevételre tett szert. Egyéb adat hiányában a minimálbér alapulvételével határozta meg a keresetvesztés összegét, és ezen a címen - a keresetnek helyt adva - 1.901.611 forint és ezen összeg 2005. január 1. napjától járó törvényes mértékű kamatának a megfizetésére kötelezte az alperest.

A temetési költségekkel kapcsolatban kifejtette: az öngyilkosság elkövetéséhez vezető pszichés állapot multifaktorális okokra vezethető vissza, ugyanakkor az is megállapítható, hogy a felperesi jogelőd depressziója okozati összefüggésben állt a nőgyógyászati műtétet követő állapotromlásával. Erre az okozati összefüggésre figyelemmel az alperest a 108.380 forint összegű temetési költség megfizetésére is kötelezte, annak 2008. október 3. napjától járó törvényes mértékű késedelmi kamatával.

A felperes keresete mindössze 40%-ban vezetett eredményre, ezért a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján kötelezte, hogy fizesse meg az alperes részére a pernyertességével arányos ügyvédi költségeit.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes jelentett be fellebbezést, melyben elsődlegesen a kereset teljes egészében történő elutasítását, másodlagosan a kártérítés összegének a mérséklését kérte. Álláspontja szerint a követelés alapjául szolgáló károk nem, vagy nem csak és kizárólag károkozásával okozati összefüggésben merültek fel, ezért az elsőfokú bíróság ítélete mind a jogalap, mind az összességesség tekintetében megalapozatlan.

Álláspontja szerint a felperes jogelődjét nem érte olyan súlyos nem vagyoni hátrány, mint ahogy azt az elsőfokú bíróság megállapította. A szakértői vélemény szerint ugyanis a felperesi jogelőd inkontinenciája igen kisfokú volt és csak időnként jelentkezett. Mindezt egy egészséges pszichével rendelkező személy maradéktalanul fel tudta dolgozni; a felperesi jogelőd eleve meglévő mentális problémáit viszont nem lehet a terhére értékelni. A pszichés megterhelést elsősorban a felperesi jogelőd sorsszerű megbetegedése, introvertált személyisége és interperszonális kapcsolatainak a beszűkülése idézte elő, ezeket a körülményeket azonban nem lehet okozati összefüggésbe hozni a terhére rótt műtéttel. Mindemellett férjének a betegsége, majd halála is bizonyosan nagymértékben közrehatott a felperesi jogelőd pszichés életének az elnehezülésében. Minderre figyelemmel a felperest jogutódként megillető nem vagyoni kártérítés összegét 4.000.000 forintra, míg a felperest saját jogán megillető nem vagyoni kártérítés összegét 2.000.000 forintra kérte csökkenteni.

A telefon többletköltség címén előterjesztett kereset elutasítását kérte, mivel ezeknek a költségeknek a tényleges felmerülését a felperes nem bizonyította.

Az ápolás-gondozási többletköltség összegét 180.000 forintra, míg a háztartási kisegítő többletköltségét 320.000 forintra kérte csökkenteni. Az e jogcímen igényelt kártérítés tekintetében is fenntartotta, hogy ezek a költségek nem kizárólag a terhére rótt magatartással okozati összefüggésben merültek fel, azokat elsősorban a felperesi jogelőd sorsszerű megbetegedései, pl. a sérv, illetve az introvertált személyisége, valamint interperszonális kapcsolatainak a beszűkülése idézte elő.

A többlet energia és tisztítószer többletköltségének ugyanezen okból kérte az 50%-os csökkentését 165.000 forintra.

A kulturális többletköltségek összegének is kérte a mérséklését, de azt nem jelölte meg, hogy milyen mértékben. Álláspontja szerint a megítélt összegek tételei nagymértékben eltúloztak, hiszen az 5-8.000 forint között mozgó havi összegek egy-egy folyóirat vagy hetilap féléves-éves előfizetési díjának felelnek meg, és többszörösen meghaladják egy-egy nagyobb terjedelmű regény 2.000-3.000 forintos árát. Emellett a felperesi jogelőd könyvtári könyveket is kölcsönözhetett volna, avagy antikváriumban is vásárolhatott volna regényeket. Rámutatott: a tévé nézés nem járt plusz kiadással, az ingyenes tévéadásokat pedig antennával is lehetett volna nézni.

A gyógyszerek és gyógyhatású készítmények többletköltségei összegének az 50%-os mérséklését kérte 300.000 forintra. Érvelése szerint ezeknek a költségeknek a felmerülését a felperes csak részben igazolta, de azt tételesen nem bizonyította; a megítélt összeg pedig nagymértékben túlzó.

A keresetvesztéssel kapcsolatban kifejtette, hogy annak bekövetkezését a felperes nem bizonyította. Az elsőfokú bíróság ítéletéből kitűnően a felperes jogelődje nem nyújtott be adóbevallást, a munkavégzésének jogi keretét adó gazdasági társaság pedig veszteségesen működött. Ebből következően egyetlen okirati bizonyíték sem merült fel arra, hogy a felperesi jogelőd valóban a minimálbérnek megfelelő munkabér jellegű jövedelemmel rendelkezett. Önmagában a felperes jogelődjének az anyagi helyzetére vonatkozó tanúvallomások nem teszik lehetővé egy fiktív beralap figyelembevételét, így bizonyítottság hiányában nem állapítható meg a felperesi jogelőd keresetvesztése.

A temetési költségekkel kapcsolatban is hangsúlyozta, hogy az nem áll kizárólagos okozati összefüggésben a terhére rótt műtéttel. A szakértői véleményből kiemelte, hogy pszichés állapot kialakulásánál ritkán lehet egyetlen kiváltó okról beszélni, ebből következően a halálesethez vezető okfolyamatban csak részoki szerepe lehetett a magatartásának, ezért a temetési költségek 50%-os csökkentését kérte 54.190 forintra.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását kérte.

Az alperes fellebbezése a jövedelemvesztés címén érvényesített kárigényre vonatkozó rendelkezést érintően megalapozott, ezt meghaladóan megalapozatlan.

A Fővárosi Ítéletábrla az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezési kérelem és fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül [Pp. 253. § (3) bekezdés], és megállapította, hogy az elsőfokú bíróság jövedelemvesztésre vonatkozó kárigény kivételével az egyéb kártételekkel kapcsolatosan a rendelkezésre álló bizonyítékokat teljes körűen számba vette és okszerűen értékelte, a helyesen felhívott jogszabályi rendelkezések alkalmazásával helytálló döntést hozott.

A kártérítési kereset jogalapjának a fennállását a bíróság jogerős közbenső ítéletével megállapította. A jogerős közbenső ítélettel eldőlt az, hogy a felperesi jogelődnél szükségtelenül végeztek nőgyógyászati műtétet, a műtét szövődményeket utóbb nem sikerült teljes körűen elhárítani, a vizelettartási nehézségek részben fennmaradtak. Megállapítást nyert az is, hogy a szükségtelenül elvégzett műtét a meglévő alhasi sérv rosszabbodását okozta, valószínűsíthető, hogy az elszennvedett testi és lelki megpróbáltatások vezettek a további betegségek kialakulásához, végső soron részoki szerepük volt a halálos kimenetű öngyilkosságban. Az eljárásnak ebben a szakaszában tehát a bíróságnak mindezekre figyelemmel kellett azt meghatároznia, hogy milyen összegű vagyoni és nem vagyoni kártérítés illeti meg a felperest részben édesanyja jogutódjaként, részben pedig saját jogán. Ebből okszerűen következik, hogy az alperesnek a kereset teljes elutasítását célzó fellebbezése nem vezethet eredményre.

Az alperes fellebbezésében a nem vagyoni kártérítés összegének a mérséklését azért kérte, mert álláspontja szerint nem nyert bizonyítást, hogy a magatartásával összefüggésben a felperesi

jogelődöt és a felperest olyan mértékű pszichés károsodás érte, amely alapot adna az elsőfokú bíróság által megállapított mértékű kártérítésre. A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság döntésével a nem vagyoni kártérítés tekintetében egyetértett. Csupán visszautal az elsőfokú bíróság mindenben helyes okfejtésére, egyúttal kiemeli az előzőekben hivatkozott, a felperesi jogelőd egészségi állapotának alakulására vonatkozó közbenső ítéleti megállapításokat. Megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság a nem vagyoni kártérítés összege meghatározásánál mind a felperesi jogelőd, mind a felperes tekintetében a bizonyítékokat teljes körűen számba vette, és azokat helyesen értékelte. Figyelemmel volt a káresemény idején fennálló ár- és értékviszonyokra, és a hasonló ügyekben követett ítélkezési gyakorlatra is. Döntésének a megváltoztatására a Fővárosi Ítéltábla nem látott alapot.

Az alperes a telefon többletköltsége címén előterjesztett kereset elutasítását azért kérte, mert álláspontja szerint a költségek tényleges felmerülését a felperes nem bizonyította. Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat helyesen mérlegelte, amikor úgy foglalt állást, hogy a felperesi jogelőd egészségi állapotából eredő kényszerű otthontartózkodás, kezelések, orvosi konzultációk szükségessége miatt a telefonos kapcsolattartás indokolt volt; az egy évi időtartamban havi 6000 forint többletkiadás ezen a címen nem eltűzött.

Az alperes az ápolás-gondozás költsége, a háztartási kisegítő többletköltsége, valamint az energia és tisztítószer többletköltsége címén érvényesített igény mérséklését azért kérte, mert álláspontja szerint ezek a költségek nem kizárólag a terhére rótt magatartással állnak okozati összefüggésben, hanem azokat részben a felperesi jogelőd sorsszerű megbetegedései indokolták. Az elsőfokú bíróság - a jogerős közbenső ítélet megállapításait is szem előtt tartva - e kártételek vonatkozásában is helyesen vette figyelembe a bizonyítékokat; mérlegeléssel megállapított döntésének megváltoztatására az alperesi érvelés nem ad alapot.

A Fővárosi Ítéltábla a kulturális többletkiadás címén, mértéktartóan meghatározott kártérítés, valamint a - a felperes kialakult egészségi állapotát figyelembe véve - a gyógyszerek és gyógyhatású készítmények többletköltsége címén megítélt összeg mérséklésére sem látott alapot.

A jövedelemveszteség címén előterjesztett igény vonatkozásában a Fővárosi Ítéltábla egyetértett az alperes fellebbezési érvelésével, amely szerint a veszteségesen működő gazdasági társaságra vonatkozó igazolás alapján nincs mód annak megállapítására, hogy a felperesi jogelőd a műtétet megelőzően munkabér jellegű jövedelemmel rendelkezett. A felperesi jogelőd semmiféle magyarázatot nem adott arra, hogy a veszteséges társaságból miként részesült jövedelemben. A műtétet megelőző, rendszeres jövedelemre utaló, kiemelkedően jó, stabil anyagi helyzet megállapítása ellen hat az a peradat is, hogy a családnál nagyon gyorsan jelentkeztek a nehézségek, a lakásuk eladására kényszerültek. Ezért a jövedelemveszteség címén előterjesztett igény megalapozatlan, azt a peradatok nem támasztották alá, ezért a keresetet el kellett utasítani.

A temetési költség iránti igény elutasítására irányuló alperesi fellebbezés azért nem alapos, mert a felperesi jogelőd öngyilkosságában a jogerős közbenső ítéletben kifejtettek szerint az alperes közrehatása megállapítható, így az elsőfokú bíróság jogszerűen kötelezte a temetés igazolt költségeinek a megfizetésére.

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta, és a jövedelemveszteség tekintetében alaptalannak bizonyult kereseti kérelem összegével, 1.901.611 forinttal a megítélt 3.152.111 forint részösszeget leszállította, és ehhez igazodóan felemelte a felperes által fizetendő perköltség összegét, míg ezt

meghaladóan - a Pp. 254. § (3) bekezdése szerint helyes indokaira is utalással - helybenhagyta.

Az alperes fellebbezése kisebb részben volt eredményes, ezért pervesztessége arányában köteles megfizetni a felperes részére a jogi képviselte ellátásával felmerült fellebbezési eljárási költségét. Ennek összegét a Fővárosi Ítéltábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2), (5) és (6) bekezdései alapján, a ténylegesen kifejtett ügyvédi tevékenység munka- és időigényességére figyelemmel mérlegeléssel állapította meg, amelyhez a 4/A. § (1) bekezdése szerint hozzáadódik az áfa.

A le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket az alperes személyes illetékmentessége folytán, figyelemmel a felperes teljes személyes költségmentességére is, az Itv. 56. § (1) bekezdése, valamint a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és a 14. §-a szerint az állam viseli.

Budapest, 2017. november 15.

Dr. Sággy Mária s.k.
a tanács elnöke

Az aláírásban akadályozott
Dr. Csordás Csilla előadó bíró helyett
Dr. Sággy Mária s.k.
a tanács elnöke

Dr. Kincses Attila s.k.
bíró